

Sygn. akt *XVII AmE 120/17*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 lutego 2019 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący – **SSO Ewa Malinowska**

Protokolant – protokolant sądowy Joanna Nande

po rozpoznaniu 22 stycznia 2019 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa **Przedsiębiorstwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w D.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o obliczenie opłaty koncesyjnej

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z 18 listopada 2016 r. znak: (...)

1. oddala odwołanie;
2. zasądza od Przedsiębiorstwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w D. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720 (siedemset dwadzieścia) złotych z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Ewa Malinowska

Sygn. akt *XVII AmE 120/17*

UZASADNIENIE

Decyzją z 18 listopada 2016 r. (znak: (...)) Prezes Urzędu Regulacji Energetyki - działając na podstawie art. 34 ust. 1 w związku z art. 30 ust. 1 ustawy z 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (dalej: PE) oraz w związku z § 4 ust. 3 i § 6 ust. 4 w związku z ust. 1-3 rozporządzenia Rady Ministrów z 5 maja 1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja - po przeprowadzeniu wszczętego z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie obliczenia opłaty koncesyjnej ustalił dla Przedsiębiorstwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w D. opłatę należną z tytułu koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie Obrót paliwami ciekłymi w tym gazem płynnym-LPG, udzielonej decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z 17/05/2011, znak: (...) na kwotę 99.331 zł.

(decyzja, k. 4-7).

Koncesjonariusz wniósł w przepisany termin odwołanie od powyższej decyzji, zaskarżając ją w całości i wnosząc o jej uchylenie w całości oraz o zasądzenie od Prezesa URE na rzecz powoda kosztów postępowania według norm przepisanych. Wobec decyzji podniesiono następujące zarzuty:

1. naruszenia przepisów prawa materialnego, a to art. 34 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne w zw. z § 1 oraz § 4 ust. 2 i 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja przez jego błędne zastosowanie w stanie faktycznym sprawy, skutkujące ustaleniem opłaty z tytułu koncesji, która rzekomo miała zostać wniesiona w terminie do 30 dni od dnia wydania koncesji z dnia 17 maja 2011 r., w sytuacji gdy Skarżący wniósł już uprzednio coroczną opłatę z tytułu koncesji w terminie do 31 marca 2011 r.,

2. naruszenia przepisów prawa materialnego, a to art. 34 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne w zw. z art. 2 oraz art. 84 w zw. z art. 217 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przez błędne uznanie, że w zaistniałym stanie faktycznym i prawnym istniała możliwość żądania uiszczenia dwukrotnie opłaty z tytułu koncesji w tym samym 2011 roku, podczas gdy zgodnie z treścią art. 34 ustawy Prawo energetyczne przedsiębiorstwa energetyczne zobowiązane są do wnoszenia tylko corocznych opłat, co narusza konstytucyjne zasady demokratycznego państwa prawnego, zaufania obywatela do państwa, bezpieczeństwa prawnego jednostki i określoności prawa, a także wyłączności ustawowej regulacji w zakresie nakładania danin publicznych;

3. naruszenia przepisów postępowania, a to art. 7, 77 § 1, 80, 107 § 3 Kodeksu postępowania administracyjnego przez przekroczenie zasady prawdy obiektywnej w następstwie zaniechania rozpatrzenia w sposób wyczerpujący całego materiału dowodowego oraz dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego sprawy, co skutkowało zaniechaniem odniesienia się w toku postępowania i w treści wydanej decyzji do stanowiska Strony, zgodnie z którym brak było podstaw do ustalenia opłaty wskazanej w decyzji.

Strona powodowa podtrzymała swoje stanowisko procesowe w piśmie przygotowawczym z 5 lipca 2017 r. i z 18 stycznia 2019 r. W tym ostatnim piśmie zwrócono uwagę na zmianę stanu prawnego, która powinna zostać uwzględniona przy rozstrzygnięciu sprawy, a w szczególności wydanie nowego rozporządzenia Rady Ministrów z 9 listopada 2018 r. w sprawie opłaty koncesyjnej oraz nowelizację art. 34 ustawy Prawo energetyczne.

(odwołanie, k. 10-23; pisma przygotowawcze, k. 100-105 i 128-133).

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki w odpowiedzi na odwołanie wniósł o oddalenie odwołania oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

(odpowiedź na odwołanie, k. 85-91).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Przedsiębiorstwo (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w D., gmina R. (dalej: (...)) uzyskała, na mocy decyzji Prezesa URE z 16 maja 2001 r., koncesję na obrót paliwami ciekłymi na okres od 20 maja 2001 r. do 20 maja 2011 r.

dowód: decyzja znak: (...), k. 29-34 akt sądowych.

W dniu 8 kwietnia 2011 r. do Prezesa URE wpłynął wniosek Spółki (...), o udzielenie koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie obrotu paliwami ciekłymi. W wyniku rozpoznania powyższego wniosku, decyzją z 17 maja 2011 r. Prezes URE udzielił Spółce koncesji we wskazanym zakresie na okres od 21 maja 2011 r. do 21 maja 2026 r.

dowód: decyzja znak: (...), k. 93-95 akt sądowych.

Powód uiszczył opłatę koncesyjną za rok 2011 w wysokości 99.331 zł, do wniesienia której zobowiązany był na podstawie koncesji z 16 maja 2001 r.

dowód: Formularz uiszczenia opłaty z tytułu uzyskania koncesji, k. 28 akt admin., k. 52 akt sądowych.

Prezes URE pismem z 28 kwietnia 2016 r. wezwał (...) do wniesienia opłaty z tytułu udzielonej koncesji na obrót paliwami ciekłymi z 17 maja 2011 r. - w terminie 14 dni wraz z odsetkami za zwłokę za okres od 17 czerwca 2011 r. do dnia wniesienia opłaty.

W odpowiedzi, udzielonej w piśmie z 17 maja 2016 r., koncesjonariusz oświadczył, że brak jest podstaw faktycznych i prawnych do wniesienia żądanej opłaty. Wskazał, że uiszczył coroczną opłatę koncesyjną za rok 2011.

dowód: Wezwanie do wniesienia opłaty z tytułu udzielonej koncesji na obrót paliwami ciekłymi, k. 1 akt admin.; pismo koncesjonariusza z 17.05.2016 r., k. 3-5 akt admin.

W związku ze stanowiskiem prezentowanym przez (...), Prezes URE pismem z 19 lipca 2016 r. zawiadomił tego przedsiębiorcę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie obliczenia pierwszej opłaty z tytułu koncesji na obrót paliwami ciekłymi udzielonej decyzją z 17 maja 2011 r., którą to opłatę należało obliczyć i wnieść na rachunek URE w terminie do 30 dni od dnia wydania koncesji.

dowód: Zawiadomienie o wszczęciu postępowania, k. 7 akt admin.

W roku 2010, tj. w roku poprzedzającym udzielenie koncesji z 17 maja 2011 r., Spółka PW (...) uzyskała przychody w zakresie działalności objętej koncesją w wysokości (...) zł.

dowód: Formularz uiszczenia opłaty z tytułu uzyskania koncesji, k. 28 akt admin., k. 52 akt sądowych.

W dniu 18 listopada 2016 r. Prezes URE wydał, zaskarżoną w niniejszym postępowaniu sądowym, decyzję w sprawie obliczenia opłaty koncesyjnej należnej za rok 2011 z tytułu koncesji udzielonej decyzją z 17 maja 2011 r.

Powyżej opisany stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie wskazanych wyżej dokumentów znajdujących się w aktach sprawy. Dokumenty nie były przez strony kwestionowane, jak też Sąd nie znalazł podstaw by wiarygodność tych dokumentów podważyć.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie podlegało oddaleniu.

Ustosunkowując się w pierwszej kolejności do - podniesionej przez powoda - konieczności uwzględnienia przez Sąd Okręgowy, w oparciu o art. 316 § 1 k.p.c., zmiany przepisów prawa, jaka nastąpiła po wydaniu zaskarżonej decyzji (tj. zmiana od 18.01.2018 r. art. 34 ustawy Prawo energetyczne, dokonana ustawą z 8.12.2017 r. o rynku mocy oraz wejście w życie 21.12.2018 r. rozporządzenia Rady Ministrów z 9.11.2018 r. w sprawie opłaty koncesyjnej), to w ocenie Sądu, w rozpatrywanej sprawie nie wystąpiły okoliczności uzasadniające zastosowanie tego przepisu. Sąd orzekający w niniejszym składzie stoi na stanowisku, że w sprawach regulacyjnych art. 316 § 1 k.p.c., nakazujący wydanie wyroku na podstawie stanu rzeczy istniejącego w chwili zamknięcia rozprawy przed sądem, ma ograniczone zastosowanie. Jak bowiem trafnie wskazuje się w orzecznictwie, w sprawach tego rodzaju wskazany przepis winien być stosowany z uwzględnieniem specyfiki tych spraw, determinowanej przez prawidłowe określenie przedmiotu sporu między przedsiębiorcą a organem regulacji (zob. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z 7.07.2011 r., sygn. akt III SK 52/10, System Informacji Prawnej Legalis nr 447371). Zainicjowany wniesieniem odwołania do Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów spór, pomiędzy przedsiębiorcą a organem regulacyjnym, dotyczy legalności i celowości (zasadności) wydanej przez Prezesa Urzędu decyzji. Przedmiotem sporu jest więc formalna i materialna poprawność ukształtowania przez Prezesa Urzędu sytuacji prawnej adresata decyzji. Zadaniem sądu orzekającego w sprawie z odwołania od decyzji Prezesa Urzędu jest udzielenie ochrony prawnej przedsiębiorcy wnoszącemu odwołanie przez weryfikację decyzji Prezesa Urzędu w zakresie wskazanym w odwołaniu (zob. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z 18.05.2012 r., sygn. akt III SK 37/11, System Informacji Prawnej Legalis nr 507157 oraz z 21.06.2013 r., sygn. akt III SK 36/12, System Informacji Prawnej Legalis nr 768615). Istota postępowania sądowego z odwołania od decyzji Prezesa Urzędu powoduje, że ustalenia faktyczne, leżące u podstaw wydania zaskarżonej, decyzji

mogą być uzupełniane w toku postępowania sądowego w zależności od inicjatywy dowodowej stron. Co do zasady, cezurę dla ustalenia stanu faktycznego sprawy stanowi data wydania decyzji, przy czym chodzi o sytuację na rynku poddanym regulacji oraz o zidentyfikowane przez Prezesa Urzędu problemy w jego działaniu wymagającej interwencji. Analogicznie przedstawia się kwestia stanu prawnego, według którego oceniana jest legalność i celowość decyzji, chyba że z przepisów przejściowych wynikają odmiennie unormowania w tym zakresie (tak Sąd Apelacyjny w Warszawie w uzasadnieniu wyroku z 7.11.2017 r., sygn. akt VII ACA 924/17). Jednak z uwagi na to, że ani w przywołanej na wstępie nowelizacji Prawa energetycznego, ani w nowym rozporządzeniu w sprawie opłaty koncesyjnej, nie zawarto przepisów przejściowych (tj. takich, które dotyczyłyby opłat koncesyjnych), to w niniejszej sprawie weryfikacja zaskarżonej decyzji przez Sąd winna nastąpić z uwzględnieniem stanu faktycznego i prawnego aktualnego w dacie wydania tej decyzji.

Przechodząc do meritum sprawy, zgodnie z art. 34 ust. 1. ustawy z 15 czerwca 2012 r. Prawo energetyczne (dalej: PE), w brzmieniu tego przepisu aktualnym na datę wydania zaskarżonej decyzji, przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja, wnoszą coroczne opłaty do budżetu państwa, obciążające koszty ich działalności.

Zasady, wysokość i sposób obliczania opłaty koncesyjnej reguluje rozporządzenie Rady Ministrów z 5 maja 1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja (Dz.U. nr 60 poz. 387, z późn. zm.; dalej: rozporządzenie).

Opłata ta ma charakter opłaty administracyjnej i każde przedsiębiorstwo energetyczne, któremu udzielono koncesji, jest obowiązane do jej uiszczenia. Wynika to z samego faktu uzyskania i posiadania ważnej koncesji. Opłaty koncesyjne są wnoszone do budżetu państwa, na rachunek Urzędu Regulacji Energetyki i stanowią dochód tego budżetu. Należą one do opłat, do których ustalenia lub określenia uprawnione są organy inne niż organy podatkowe. Zakwalifikowanie opłat koncesyjnych w taki sposób skutkuje tym, iż zgodnie z art. 2 § 2 ordynacji podatkowej do opłat tych stosuje się przepisy działu III ordynacji podatkowej „Zobowiązania podatkowe”. Zgodnie z powyższym, do realizacji przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki zadań, wynikających z konieczności egzekwowania realizacji obowiązku sformułowanego w art. 34 PE, stosuje się przepisy ordynacji podatkowej w zakresie takim jak: powstanie zobowiązania oraz jego wygaśnięcie, naliczanie odsetek za zwłokę, jak również ulgi w spłacie opłaty koncesyjnej, przedawnienie zobowiązania wynikającego z art. 34 PE, nadpłata opłaty koncesyjnej oraz prawa i obowiązki następców prawnych oraz podmiotów przekształconych (za: Muras Zdzisław (red.), Swora Mariusz (red.), Prawo energetyczne. Tom II. Komentarz do art. 12-72, wyd. II Opublikowano: WK 2016).

Zgodnie z § 1 ust. 1 i 2 ww. rozporządzenia z 5 maja 1998 r., wysokość corocznej opłaty wnoszonej przez przedsiębiorstwo energetyczne, któremu została udzielona koncesja, stanowi iloczyn przychodów przedsiębiorstwa energetycznego uzyskanych ze sprzedaży produktów (wyrobów i usług) lub towarów w zakresie jego działalności objętej koncesją, osiągniętych w roku poprzedzającym ustalenie opłaty, oraz współczynników opłat określonych tabelą stanowiącą załącznik do rozporządzenia. Zgodnie z § 4 ust. 1 rozporządzenia, opłatę wnosi się w terminie do 31 marca każdego roku. Ustawa Prawo energetyczne statuuje zatem coroczny obowiązek uiszczenia opłaty koncesyjnej, który powstaje 1 stycznia każdego roku, a rozporządzenie określa termin jej płatności.

Należy w szczególności zwrócić uwagę na fakt, że chociaż opłata ta jest uiszczana w związku z przyznaniem praw wynikających z treści koncesji, to jednak nie odnosi się ona do faktycznego wykonywania działalności koncesjonowanej, lecz do hipotetycznej możliwości jej wykonywania, na co wskazuje moment jej uiszczenia (tj. z góry za cały rok) oraz oderwanie wartości opłaty od faktycznie zrealizowanych w danym roku obrotów i ustalenie jej na podstawie obrotu z roku poprzedniego. Opłata ta nie jest świadczeniem przedsiębiorstwa energetycznego, które wnosi ono proporcjonalnie do okresu, w którym korzysta z udzielonej mu koncesji. Stanowi wprawdzie w pewnym sensie swoistą cenę za prawo prowadzenia działalności koncesjonowanej, ale nie jest ustalana w wysokości proporcjonalnej do okresu ważności koncesji, ani też nie pozostaje w związku z realnie osiąganym przychodem w roku, w którym powstał obowiązek uiszczenia opłaty. Dlatego, zdaniem Sądu, opłata koncesyjna stanowiąc jednorazową opłatę za wykonywanie działalności w danym roku kalendarzowym nie podlega także stopniowemu wykorzystaniu i nie może

być ustalana proporcjonalnie do okresu w danym roku, w którym działalność faktycznie była wykonywana. Stanowisko takie było wielokrotnie prezentowane w orzecznictwie (np. w wyroku tutejszego SOKiK w sprawie o sygn. akt XVII AmE 52/15).

Z kolei według § 4 ust. 3 rozporządzenia, w terminie określonym w ust. 2 (tj. w ciągu 30 dni od dnia wydania koncesji) pierwszą opłatę wnosi także przedsiębiorstwo energetyczne, któremu udzielono koncesji na wniosek, jeżeli w roku poprzedzającym udzielenie koncesji uzyskało przychody ze sprzedaży produktów (wyrobów i usług) lub towarów w zakresie działalności objętej tą koncesją.

Przepisy § 4 ust. 1 i ust. 3 rozporządzenia dotyczą zatem dwóch rodzajów opłat, mianowicie, w pierwszym przypadku – corocznej opłaty koncesyjnej wnoszonej do 31 marca każdego roku następującego po roku, w którym udzielono koncesji, a w drugim przypadku – pierwszej opłaty, uiszczanej w ciągu 30 dni od dnia wydania koncesji na wniosek przedsiębiorcy.

Stosownie do § 6 rozporządzenia:

1. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki, w razie stwierdzenia, że opłata została obliczona w sposób nieprawidłowy, wzywa przedsiębiorstwo energetyczne do ponownego jej obliczenia w terminie 14 dni od dnia otrzymania wezwania.
2. W razie niedotrzymania przez przedsiębiorstwo energetyczne terminu, o którym mowa w ust. 1, lub gdy opłata ponownie została obliczona w sposób nieprawidłowy - Prezes Urzędu Regulacji Energetyki dokonuje obliczenia opłaty.
3. Po dokonaniu obliczenia, o którym mowa w ust. 2, przedsiębiorstwo energetyczne wnosi niezwłocznie należną kwotę albo Prezes Urzędu Regulacji Energetyki zwraca nadpłaconą kwotę.
4. Przepisy ust. 1-3 stosuje się odpowiednio, w razie niewniesienia opłaty w terminie określonym w § 4.

Należy także mieć na uwadze treść art. 39 PE, zgodnie z którym przedsiębiorstwo energetyczne może złożyć wniosek o przedłużenie ważności koncesji, nie później niż na 18 miesięcy przed jej wygaśnięciem. Przepis ten obejmuje regulację umożliwiającą przedsiębiorstwu energetycznemu przedłużenie terminu ważności koncesji w przypadku zbliżającego się upływu tego terminu. Zgodnie z poglądem dominującym w literaturze i orzecznictwie, wskazany termin 18-miesięczny ma charakter materialnoprawny, co oznacza, że w przypadku jego niedochowania, przedsiębiorca nie będzie mógł skorzystać z uprawnienia do przedłużenia ważności koncesji.

W ocenie Sądu Okręgowego, na gruncie niniejszej sprawy należało uznać, iż na podstawie jednoznacznie ciążył obowiązek wniesienia opłaty (tj. pierwszej opłaty) w związku z uzyskaniem koncesji na obrót paliwami ciekłymi, udzielonej decyzją z 17 maja 2011 r. (...) na okres do 21 maja 2026 r. Opłata ta winna być uiszczona w ciągu 30 dni od dnia wydania koncesji. Powód wypełnił przesłanki określone w § 4 ust. 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 maja 1998 r., ponieważ złożył wniosek o udzielenie mu koncesji na obrót paliwami ciekłymi, uzyskał decyzję o udzieleniu mu tej koncesji, prowadził przed wydaniem przedmiotowej decyzji działalność w zakresie obrotu paliwami ciekłymi oraz uzyskał z tej działalności przychód, który stanowił podstawę obliczenia opłaty koncesyjnej. Z przedmiotowego obowiązku nie zwalnia powoda uiszczenie opłaty rocznej od koncesji udzielonej decyzją z 16 maja 2001 r. (...), obowiązującej do 20 maja 2011 r. W niniejszej sprawie – wbrew twierdzeniom powoda – nie mamy do czynienia z bezzasadnym ustaleniem opłaty należnej z tytułu koncesji, a tym samym z podwójnym naliczeniem opłaty koncesyjnej przez organ, ponieważ opłaty te uiszczane są z dwóch różnych tytułów. Bezspornym jest, że powód uiszczył opłatę coroczną, stosownie do art. 34 PE w zw. z § 4 ust. 1 rozporządzenia, natomiast zaskarżona decyzja dotyczy obowiązku uiszczenia pierwszej opłaty, w oparciu o art. 34 PE w zw. z § 4 ust. 3 rozporządzenia.

Nadto, należy zauważyć, że powodowy przedsiębiorca, prowadzący działalność koncesjonowaną, miał możliwość wystąpienia w trybie art. 39 PE o przedłużenie ważności koncesji. Warunkiem skorzystania z tego uprawnienia jest złożenie wniosku o przedłużenie ważności koncesji nie później niż 18 miesięcy przed jej wygaśnięciem. Termin ten ma charakter materialnoprawny, a jego niezachowanie powoduje, że przedsiębiorca nie może skorzystać z uprawnienia do

przedłużenia ważności koncesji przewidzianego w tym przepisie. W przypadku niezachowania przez koncesjonariusza terminu przewidzianego dla złożenia wniosku o przedłużenie ważności koncesji i konieczności wystąpienia o wydanie nowej koncesji, sytuacja koncesjonariusza będzie zatem tożsama z sytuacją przedsiębiorcy ubiegającego się o wydanie koncesji po raz pierwszy. W każdym ze wskazanych przypadków wydanie decyzji udzielającej koncesji będzie wymagało od podmiotu zainteresowanego spełnienia przesłanek zawartych w art. 33 PE, jak również uiszczenia opłaty koncesyjnej.

Wobec tego fakt, iż powód nie skorzystał z przewidzianego przez przepisy Prawa energetycznego uprawnienia do przedłużenia ważności posiadanej przez niego koncesji na obrót paliwami ciekłymi, lecz wystąpił o udzielenie mu nowej koncesji, przesądza o obowiązku uiszczenia opłaty również od „nowej” decyzji koncesyjnej (tj. pierwszej opłaty). Abstrahując od tego, czy wniosek o wydanie nowej decyzji mógłby stanowić wniosek o przedłużenie obowiązującej koncesji, należy stwierdzić, że powód nie zachował wymaganego przepisami 18-miesięcznego terminu na wystąpienie z tego rodzaju wnioskiem, skoro poprzednia koncesja z 16 maja 2001 r. obowiązywała do 20 maja 2011 r., a wniosek Spółki PW (...), o udzielenie koncesji wpłynął do Prezesa URE 8 kwietnia 2011 r. Oczywiście jest zatem, że w danym przypadku doszło do przekroczenia 18-miesięcznego, materialnoprawnego terminu.

Mając na uwadze to, że powód nie wniósł w określonym przepisami prawa terminie pierwszej opłaty od koncesji udzielonej decyzją Prezesa URE z 17 maja 2011 r., Sąd uznał, że pozwany miał podstawy do zastosowania przepisów § 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 maja 1998 r. Przy czym, należy odnotować, że powód nie kwestionował wysokości opłaty ustalonej zaskarżoną decyzją, a jedynie podstawę do jej wymierzenia.

Tym samym, zarzuty sformułowane w punkcie 1 i 2 odwołania nie zasługiwały na uwzględnienie.

Natomiast odnośnie do zarzutów naruszenia przepisów postępowania administracyjnego, tj. art. 7 k.p.a., art. 77 § 1 k.p.a., art. 80 k.p.a. i art. 107 § 3 k.p.a., Sąd Okręgowy podziela utrwalone w judykaturze stanowisko, iż zasadniczo tego typu zarzuty są nieskuteczne przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów, ponieważ Sąd ten nie może ograniczyć sprawy wynikającej z odwołania od decyzji Prezesa Urzędu tylko do funkcji sprawdzającej prawidłowość postępowania administracyjnego, które poprzedza postępowania sądowe. Celem postępowania nie jest przeprowadzenie kontroli postępowania administracyjnego, ale merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy, której przedmiotem jest spór między stronami powstający dopiero po wydaniu decyzji przez Prezesa Urzędu. Postępowanie sądowe przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest postępowaniem kontradyktoryjnym, w którym uwzględnia się materiał dowodowy zebrany w postępowaniu administracyjnym, co nie pozbawia jednak stron możliwości zgłoszenia nowych twierdzeń faktycznych i nowych dowodów, według zasad obowiązujących w postępowaniu cywilnym. Sąd antymonopolowy jest sądem cywilnym i prowadzi sprawę cywilną, wszczętą w wyniku wniesienia odwołania od decyzji Prezesa Urzędu, w tym wypadku Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki, według reguł kontradyktoryjnego postępowania cywilnego, a nie sądem legalności decyzji administracyjnej, jak to czynią sądy administracyjne w postępowaniu sądowno-administracyjnym. Tylko takie odczytanie relacji pomiędzy postępowaniem administracyjnym i postępowaniem sądowym może uzasadniać dokonany przez racjonalnego ustawodawcę wybór między drogą postępowania cywilnego i drogą postępowania sądowno-administracyjnego dla wyjaśnienia istoty sprawy (por. np.: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 1991 r., sygn. akt III CRN 120/91; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 października 1998 r., sygn. akt I CKN 265/98; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 1999 r., sygn. akt I CKN 351/99; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2001 r., sygn. akt I CKN 1036/98; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2005 r., sygn. akt III SZP 2/05). Sąd Okręgowy uznaje, że nawet gdyby przyjąć, że w postępowaniu administracyjnym doszło do uchybień proceduralnych, to zarzuty w tym zakresie nie mogą być skuteczne, o ile uchybienia te mogą być sanowane w toku postępowania sądowego mającego na celu merytoryczne rozstrzygnięcie sporu, bowiem tutejszy Sąd zobowiązany jest do wszechstronnego zbadania wszystkich istotnych okoliczności sprawy, przy uwzględnieniu zasad rozkładu ciężaru dowodu i obowiązku stron w postępowaniu dowodowym.

Niezależnie od powyższej argumentacji, zdaniem Sądu Okręgowego, zarzut naruszenia wskazanych przez powoda przepisów postępowania administracyjnego był chybiony, bowiem organ regulacyjny w sposób wyczerpujący rozpatrzył cały materiał dowodowy sprawy i dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych.

Z tych wszystkich względów, na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c., Sąd Okręgowy orzekł jak w punkcie 1 sentencji wyroku.

O kosztach postępowania rozstrzygnięto, zgodnie z wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c., zasadą odpowiedzialności za wynik procesu przyjmując, że powód - jako przegrywający sprawę – zobowiązany jest do zwrotu Prezesowi URE kosztów procesu, na które złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w wysokości 720 zł, ustalone w oparciu o § 14 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

SSO Ewa Malinowska